

El forat

Un relat de: [Aquinopassares](#)

O puta o monja. O puta o mare. O puta o nena. O puta o frígida. O folles, o et follen. És més vell que el temps, però seguim amb la mateixa canterella. Per molt que cridem, per molt que ho amaguem, per molt que ho exhibim, per molt que en parlem amb naturalitat. Per ells seguim sent això: un cony amb potes. Un cony que és la mínima expressió d'una jerarquia de poder a partir de la qual es construeix la concepció envers nosaltres, les persones sexades amb el cony i la vulva. De cop i volta, la construcció del que som el que fem i que sentim ve d'aquí, "l'origine du monde" ho titulava Coubert a un dels seus quadres. "Apreta-la, si no li direm al Toni que ho faci, encara que amb un sentit diferent".

Noto com em puguen els colors per la cara. Estic sola a l'oficina. Un dels meus companys s'ha deixat obert el compte del whatsapp a l'escriptori i veig la conversa per accident. Els meus ulls rellegeixen i rellegeixen les línies de la conversa que supuren poder i dominació. "Sinó l'apretarà el Toni en l'altre sentit". Clar, perquè el que em cal per funcionar bé a la feina, a la vida, en tot en general és un polvo, oi? Que em follin perquè així estigui més tranquil·la (com feien els metges en el seu temps amb l'anomenada histèria femenina), que em follin perquè així sàpiga el que realment és el sexe, que em follin perquè així estigui més animada, que em follin perquè així sàpiga qui mana.

Perquè la qüestió al final es redueix a això, al forat que portem entre les cames. Un forat, que tot i no tenir gaires centímetres de diàmetre, i estar en un lloc fosc i humit, sembla que recobreix cada centímetre de la meua pell, de la nostra pell. Un forat que no es pot tancar, ni per molt llargues que portem les faldilles o els pantalons, ni per molt que el reivindiquem o en parlem. Perquè no és un forat, és el forat. El forat a partir del qual s'ha edificat tota una estructura que l'ha deshumanitzat, i amb ell se'ns hi ha desfet a nosaltres. Sóc, som, una sinècdoque amb potes.

Neguitejo amb el cap. I quan veus això, quan saps això, que pots fer? Jove dona i inexperta. Les ansies per cremar-ho tot i estabornir els sentits són majúscules. Una barreja de vergonya, ràbia i indiferència es mesclen a la boca d'un estómac saturat de menjar brossa i inflammat per un endometri que es va fonent de vermell. Rajo sang pel forat que el meu company de feina hauria d'omplir amb la seva polla perquè així fos millor obrera. Quina casualitat. Quan es tracta de parlar del meu sexe a esquenes meves no hi ha inconvenients, quan jo en parlo amb normalitat se'ls hi embossa a la gola.

Al final sols els interessa quan serveix per a la seva projecció de poder. Quan articulen el coll de l'úter com un camí, un altaveu per on discórrer els seus privilegis.

Tanco el xat i la sessió. Em queda tota una jornada de feina i ja n'he tingut prou per avui. Oloro els canells. El perfum nou en què m'he gastat els diners em fa sentir millor, val la pena. Per molt que critiqui el capital acabo caient en petits plaers adinerats com pot ser el d'un perfum. Una olor espessa i clara m'impregna el cos com una manta calenta. M'aixeco i em poso l'abric polar-bola que fa que em senti això: una bola. Desprendre'm del cos. Però ah, la qüestió no rau en el cos, sinó en allò que el centra: el forat. I no és el forat allò que l'asfixia i circumscriu a uns paràmetres de metre setanta i talla 34. No és el forat per on raja la vida del món, l'originie du monde allò que em fa dona, bola, nena, monja, mare, frígida o puta.

Vaig al lavabo, em miro al mirall. Suspiro i desitjo amb to venjatiu que algun dia s'hagin de beure la sang que ens raja cames avall. Algun dia ho farem volar tot pels aires. Sort que hi ha parets en blanc, llums fluorescents i miralls que no tornen el reflex, per poder escapar.